

El 600 D d'un guàrdia molt civil

David Pérez Guerra és una persona molt estimada i que sense cap afany de protagonisme fa molts anys que està darrere de moltes associacions de la ciutat sempre disposat a donar un cop de mà.

El Retrovisor

Martí Dacosta
FIGUERES

■ Pel voltans de Nadal, l'Associació Filatèlica del Casino Menestral estava muntant una exposició dels seus pessebres als locals parroquials de l'església de Sant Pere. Tots els membres de la junta estaven ajudant a muntar-la i, com no, el seu secretari, David Pérez era com sempre al capdavant. Allà vàrem contactar amb ell. De seguida ens va dir que sí, encara que no va ser fàcil trobar un forat, ja que el senyor David, tot i estar jubilat, és un home amb l'agenda molt plena.

David Pérez Guerra és originari de Salamanca, és fill pòstum. Pels que no ho sàpiguen, vol dir que va néixer poc després de morir el seu pare, guàrdia civil, com ho ha estat ell. Eren altres temps, els agents del *cuero* treballaven amb escassos mitjans i condicions molt dures. El seu pare va morir d'una pneumònia mal curada i el varen enterrar al seu destí, a l'illa de Tabarca.

El senyor David es va fer guàrdia i, amb 18 anys, ja va obtenir el seu primer destí a la ciutat de Figueres, encara que només hi va estar un mes. Al mes següent el destinaren al poble de Lladó: "Era un destí molt tranquil, vaig tenir molt bona rebuda, la gent era molt senzilla, totes les cases estaven obertes. Hi vaig estar prop de 5 anys. A més, imagina't, amb uns companys també solters, ens volíem menjar el món, fèiem tots els serveis a peu", recorda David. L'Hostal d'en Vilà, el santuari del Mont, Vilarig, varen quedar gravats com els seus paratges de joventut. Allà hi va fer molta amistat amb tots, però recorda especialment l'Eduardo Fernández, pare de la Carme de la Sabateria Rosa de Figueres.

De Lladó a Portbou

El següent destí va ser Portbou, allà hi tenia un cunyat. "Era feina d'oficina però al ser una duana sempre hi havia molt de moviment i molta paperassa, tots els que hi anaven destinats en volien marxar al cap de poc, hi havia massa feina, en canvi jo hi vaig estar 8 anys."

Aprofitant els permisos es desplaçava a Salamanca per veure la família. Allà hi va conèixer la Maruja, la que seria la seva dona. Un cop casat, va demanar destí a Figueres. Li varen donar plaça a l'oficina d'informació que tenien al carrer Peralada. Allà hi tingué de comandament Francesc Rojo, junts hi passaren molts d'anys, escoltaven Ràdio Pirenaica i anaven al Portús a comprar la premsa francesa, al quiosc d'en Mingo. Seleccionaven i retallaven articles de *Le Monde* i *Le Figaro*, per enviar-los a Madrid.

Molts figuerencs i gent de la comarca encara li estan agraïts, ell va ajudar a molts nois perquè poguessin fer el servei militar com a voluntaris en aquesta oficina.

El senyor David es va jubilar l'any 1992, tot i que encara actualment va cada dia va al *cuartel*. Allà hi llegeix la premsa, xerra amb els nous companys i ajuda en molts temes. "Preparo els actes, potser el més

A dalt, el matrimoni Pérez al Castell; a baix, amb les filles als anys setanta. MARTÍ DACOSTA

destacat és la festa de la Patrona, sóc com una mena de relacions públiques". També ens comenta amb una certa tristesa que en traslladar la comàndancia a Girona, hi ha menys agents i menys activitat.

L'Associacionisme

Al nou destí de Figueres recorda que un tinent coronel el va convidar a anar al Casino Menestral, "allà hi havia un *mercadillo* al costat del bar", al cap de poc un company li va dir "tu tendries que ser *secretario*" i avui, 30 anys més tard encara, ho és.

També és de la Legió de Maria, una branca d'acció catòlica: "Abans visitaven malalts, i mediaven en conflictes, era com una mena del que avui anomenaríem Benestar social, també em varen fer secretari".

David Pérez va ser voluntari en els Jocs Olímpics de Barcelona, a la seu de Banyoles. Va estar 4 mesos al centre operatiu de seguretat per als atletes. A Figueres, amb una de les seves dues filles, van ser voluntaris dels Especial Olímpics 2000.

També és de la junta de la Hermandad de Veteranos de la Guardia Civil, ell n'és el tesorero. Aquesta agrupació reuneix militars jubilats tant de terra com d'aviació, o policies i, també, algun civil si vol ser-ne.

En aquesta llarga llista també hi ha una altra entitat destacada: David Pérez és el segon secretari de l'activa associació dels Amics del Castell de Sant Ferran. Per la seva dedicació la junta li va fer un homenatge molt emotiu el mes febrer de 2009.

El nostre convidat també és un irreducible soci i simpatitzant de la Unió Esportiva Figueres, hi va amb els néts, i encara s'emociona parlant de quan varen estar a tocar de pujar a Primera Divisió. "En alguna ocasió en vingueren a buscar per ser de la junta de la Creu Roja i els vaig haver de dir que no perquè ja no tinc més temps, si no puc complir prefereixo dir que no"

El petit utilitari

I durant tots aquests anys, a part de la família, sempre ha tingut un company inseparable per als seus desplaçaments, el seu Seat: "Vaig comprar el Seat 600 D de segona mà a un metge, el 1968. Estava quasi nou. Bàsicament hem fet desplaçaments

L'Hostal d'en Vilà, el santuari del Mont, Vilarig, varen quedar gravats com els seus paratges de joventut

En el petit turisme encara tot és d'origen. El motor sona molt bé, només té 85.000 quilòmetres al seu marcador

per la comarca, desplaçaments a la platja o a la Jonquera. Alguna vegada havíem anat amb ell a Salamanca". Ara, en fer-se gran, David va de copilot. Fa poc es va deixar perdre el carnet, però en realitat no és cap problema perquè la seva esposa Maruja és la que condueix el 600 i se'n fa càrrec, i a més ho fa amb molt de carinyo.

"Ara el fem servir poc, el cotxe està molt bé, no ha estat mai restaurat, tot és d'origen. El motor sona molt bé, només té 85.000 quilòmetres al seu marcador. El cotxe ens va agradar molt, està ben cuidat i en estat d'ús quotidià, encara té els simpàtics gossets de plàstic que miren pel vidre del darrere. Fem desplaçaments curts, la majoria a Vilafant per anar a veure la meva filla". Han tingut diverses ofertes per vendre'l però la veritat és que estan molt contents de conservar-lo, forma part de la seva història particular. També tenen un 850 de color verd amb matrícula de Salamanca.

David ens va demostrar el que ja ens imaginàvem, ell és un home que ha ajudat molt, és un bon mediador, una persona sensata que ha buscat sempre l'equilibri en els llocs on ha estat. Tots sabem de la difícil gestió de les juntes de les associacions, sovint reben crítiques i no sempre ho tenen fàcil per trobar gent disposada a col·laborar. David Pérez es declara col·leccionista i no vol saber res de política. En definitiva, un guàrdia molt civil.

Galeria d'imatges a
www.elretrovisor.info

Sense GPS per Barcelona

PONT DE MOLINS | M. D.

■ Quan li vàrem demanar per alguna anècdota ens va explicar alguns records que té ben presents, com ara aquella vegada que en fer un trajecte per Barcelona amb tota la família es van equivocar per culpa de les nombroses obres que hi havia: "En veure la matrícula de Girona ens varen començar a cridar: '*iPayeses, sois unos payeses!*', jo no vaig fer massa cas però les meves filles es varen empipar bastant". Finalment, un policia els va ajudar a continuar la ruta.

